

GENERALINIO ADVOKATO
PAOLO MENGOZZI IŠVADA,
pateikta 2008 m. lapkričio 27 d.¹

Bylos aplinkybės, procesas ir šalių reikalavimai

1. 2001 m. kovo 22 d. *AEPI Elliniki Etaireia pros Prostan tis Pnevmatikis Idioktisias AE* (toliau – *AEPI*, arba apeliantė), pagal Graikijos teisę įsteigta kolektyvinio autorių teisių į muzikos kūrinius administravimo bendrovė, pateikė Europos Bendrijų Komisijai skundą dėl Graikijos Respublikos ir trijų Graikijos kolektyvinio autorių teisėms gretutinių teisių administravimo organizacijų, administruojančių atitinkamai interpretuojančių dainininkų, grojančių muzikantų ir garso ir (arba) vaizdo takelių prodiuserių teises (*Erato*, *Apollon* ir *Grammo*; toliau – kolektyvinio administravimo organizacijos).
2. Savo skunde *AEPI*, visų pirma, teigė, kad minėtos organizacijos pažeidė EB 81 ir 82 straipsnius nustatydamos pernelyg aukštą gretutinių teisių atlyginimą – net iki 5 % nuo Graikijos televizijos ir radijo stočių bruto pajamų, ir, antra, kad Graikijos Respublika pažeidė EB 81 straipsnį, nes šiuo tikslu leido minėtoms organizacijoms sudaryti draudžiamus susitarimus ir vykdyti suderintus veiksmus. *AEPI* teigia, kad dėl minėtų veiksmų jai buvo padaryta didelė ir nepataisoma žala, nes nustačius pernelyg dideles rinkliavas muzikos kūrinius naudojančioms įmonėms, jos negalėjo sumokėti *AEPI* prašomo autorinio atlyginimo.
3. Dviem atskirais 2005 m. balandžio 18 d. ir 20 d. Sprendimais Komisija atitinkamai atmetė skundą, kiek jis buvo susijęs su kaltinimais kolektyvinio administravimo organizacijoms, ir nutraukė jo tyrimą, kiek jis buvo susijęs su kaltinimais Graikijos Respublikai².

1 — Originalo kalba: italų.

2 — 2005 m. balandžio 20 d. Sprendimą *AEPI* apskundė Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teisme pareikšdama ieškinį dėl panaikinimo, kurį šis teismas atmetė 2006 m. rugsėjo 5 d. Sprendimu *AEPI prieš Komisiją* (T-242/05) – šį sprendimą Teisingumo Teismas patvirtino 2007 m. liepos 10 d. Nutartimi *AEPI prieš Komisiją* (C-461/06 P).

4. 2005 m. balandžio 18 d. Sprendimas (toliau – ginčijamas sprendimas) grindžiamas šiais argumentais:

„Šioje byloje tariamas pažeidimas negali sukelti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų, nes visos jame dalyvaujančios šalys turi buveinę Graikijoje ir veiklą vykdo tik šioje šalyje. Nepanašu, kad atsižvelgiant į gretutinių teisių apsaugos paslaugų (rinkos) struktūrą ir tokio verslo patiriamus praktinius sunkumus padėtis pasikeistų, t. y. kad trys (kolektyvinio administravimo) organizacijos netrukus pradėtų veikti kitose šalyse. Be to, tariamai praktiniai poveikiai pasireiškia tik Graikijos rinkoje. Muzikos kūrinių panaudojimo sutartys sudaromos tik su Graikijoje esančiomis radijo ir televizijos stotimis ir kitais naudotojais. Trys (kolektyvinio administravimo) organizacijos gali vykdyti gretutinių teisių apsaugą tik Graikijoje ir neturi praktinių galimybių įgyvendinti šią kompetenciją už šios šalies ribų.

Antra, siekdama nustatyti galimą pažeidimą, Komisija turi įvykdyti sudėtingą nagrinėjamoje rinkoje vyraujančių sąlygų ir esamų alternatyvų tyrimą. Visų pirma, kadangi Graikijos įstatyme, kuris atitinka Direktyvą 92/100/EEB, nustatyta, kad vienkartinis atlygis mokamas už visas gretutines teises, ir, antra, kadangi tariamas pažeidimas buvo padarytas todėl, kad trys šio atlygio siekiančios (kolektyvinio administravimo) organizacijos kartu prisistato naudotojams, Komisija turi

įrodyti, kad egzistuoja veiksmingi metodai, kuriais vadovaujantis būtų galima pareikalauti atskirai mokėti vienkartinį atlygį. Antra, Komisija (privalo ne tik) įrodyti, kad trys kolektyvinio administravimo organizacijos užima dominuojančią padėtį, (bet ir), atsižvelgiant į Teisingumo Teismo sprendimus *Tournier* ir *Lucazeau* (ir kt.)³, ištirti atlyginimus už naudojimąsi autorinėmis ir gretutinėmis teisėmis visose Sąjungos šalyse, atitinkamus jų apskaičiavimo pagrindus, naudotus kriterijus ir Graikijos rinkoje, palyginti su kitų Europos šalių (rinkomis), vyraujančias sąlygas.

Be to, reikia pažymėti, kad Jūsų įmonė turi galimybę pateikti savo kaltinimus nacionalinėms valdžios institucijoms. Visų pirma šiuo atveju ji gali kreiptis į Graikijos konkurencijos instituciją. (Ji), būdama nuodugnai susipažinusi su nacionalinės rinkos sąlygomis, yra visiškai kompetentinga išnagrinėti Jūsų skundą. Tai, kad visos suinteresuotosios šalys ir visi suinteresuoti muzikos naudotojai turi savo buveinę ir vykdo veiklą Graikijos rinkoje, sustiprina nuodugnaus vietos rinkos sąlygų žinojimo svarbą. Be to, ši institucija, lygiai kaip ir Europos Komisija, turi tokią pačią kompetenciją taikyti EB 81 ir 82 straipsnius.

Darytina išvada, kad tyrimo priemonių, kurių reikia imtis siekiant konstatuoti, ar trijų

3 — 1989 m. liepos 13 d. Sprendimas *Tournier* (395/87, Rink. p. 2521) ir *Lucazeau* ir kt. (110/88, 241/88 ir 242/88, Rink. p. 2811).

kolektyvinio administravimo organizacijų veiksmai <...> atitinka, ar ne Bendrijos konkurencijos taisyklės, apimtis ir sudėtingumas yra neproporcingi atsižvelgiant į labai ribotą tariamo pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui. Vadinasi, byla neturi būtino Bendrijos intereso, kad Komisija galėtų pradėti tyrimą“⁴.

5. Ieškiniu, pateiktu Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (toliau – Pirmosios instancijos teismas) kanceliarijoje 2005 m. birželio 15 d., *AEPI* prašo panaikinti ginčijamą sprendimą. Šį ieškinį, kuriuo apelianė nurodė Bendrijos intereso vertinimo klaidą ir motyvavimo pareigos pažeidimą, Pirmosios instancijos teismas atmetė 2007 m. liepos 12 d. Sprendimu *AEPI prieš Komisiją* (T-229/05, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo apeliantei buvo nurodyta padengti bylinėjimosi išlaidas.

6. Nagrinėdamas ieškinio pagrindą, susijusį su tariama akivaizdžia vertinimo klaida, Pirmosios instancijos teismas⁵ priminė, kad, „siekiant įvertinti Bendrijos interesą išnagrinėti veiksmus, Komisija turi įvertinti nurodyto pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui, tikimybę, kad pavyks įrodyti jo buvimą, ir būtinų tyrimo priemonių mastą, kad kuo geriau atliktų savo užduotį prižiūrėti,

ar laikomasi EB 81 ir EB 82 straipsnių“ (skundžiamo sprendimo 40 punktas)⁶.

7. Pirmosios instancijos teismas nustatė, jog, kiek tai susiję su „neigiamu poveikiu bendrosios rinkos veikimui“, pagal nusistovėjusią teismo praktiką, kad įmonių susitarimas darytų poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai, turi būti įmanoma pakankamai patikimai, atsižvelgus į objektyvių teisinių ar faktinių aplinkybių visumą, numatyti, kad jis gali turėti tiesioginės ar netiesioginės, faktinės ar galimos įtakos valstybių narių tarpusavio prekybos modeliui taip, kad būtų trukdoma pasiekti vientisos tarpvalstybinės rinkos tikslus (skundžiamo sprendimo 42 punktas)⁷. Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad „bet kokiam draudžiamam susitarimui ir bet kokiems veiksams, galintiems paveikti prekybą tarp valstybių narių taip, kad būtų trukdoma pasiekti vientisos tarpvalstybinės rinkos tikslus, visų pirma galintiems padalyti nacionalines rinkas arba pakeisti bendrosios rinkos konkurencijos struktūrą, taikoma Bendrijos teisė“, o „veiksams, kurių poveikis pasireiškia vienos valstybės narės teritorijoje, taikoma nacionalinė teisė“ (skundžiamo sprendimo 43 punktas)⁸.

4 — Neoficialus ginčijamo sprendimo ištraukos vertimas iš prancūzų kalbos.

5 — Jokia išnašose pateikiama ginčijamo sprendimo ištrauka nėra oficialus originalaus dokumento prancūzų kalba vertimas.

6 — Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu cituoja savo paties sprendimus: 1992 m. rugsėjo 18 d. Sprendimas *Automec prieš Komisiją* (T 24/90, Rink. p. II 2223, 86 punktas); 1995 m. sausio 24 d. Sprendimas *Tremblay ir kt. prieš Komisiją* (T 5/93, Rink. p. II 185, 62 punktas) ir 2001 m. vasario 14 d. Sprendimas *Sodima prieš Komisiją* (T 62/99, Rink. p. II 655, 46 punktas).

7 — Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu cituoja 1985 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Remia ir kt. prieš Komisiją* (42/84, Rink. p. 2545, 22 punktas) ir 2002 m. vasario 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Atlantic Container Line ir kt. prieš Komisiją* (T-395/94, Rink. p. II-875, 90 punktas).

8 — Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu cituoja visų pirma 1979 m. gegužės 31 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Hugin Kassaregister ir Hugin Cash Registers prieš Komisiją* (22/78, Rink. p. 1869, 17 punktas).

8. Paskui Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad, „konkrečiai kalbant, autorių teisių srityje <...> pagal nusistovėjusią teismų praktiką, kai skunde nurodomas pažeidimo poveikis iš esmės pasireiškia tik vienos valstybės narės teritorijoje ir kai šios valstybės narės teismai ir kompetentingos valdžios institucijos nagrinėja pareiškėjo ir skunde nurodyto subjekto ginčus, Komisija turi teisę atmesti skundą dėl Bendrijos intereso išnagrinėti bylą stokos, jei pareiškėjo teisės galėtų būti tinkamai apsaugotos, visų pirma nacionaliniuose teismuose“⁹ (skundžiamo sprendimo 44 punktas).

9. Be to, Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad proceso rašytinėje dalyje apeliančė ginčijo tik pirmąjį iš trijų motyvų, kuriais remdamasi ginčijamajame sprendime Komisija padarė išvadą, kad šioje byloje Bendrijos intereso nėra, t. y. kad skundžiamais veiksmai negali sukelti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų. Todėl Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad jis savo analizę galėjo apriboti „argumentais, kuriais (apeliantė) ginčijo poveikio valstybių narių prekybai nebuvimą, teigdama, kad pernelyg didelių gretutinių teisių atlyginimų nustatymas yra veiksmai, kuriais gali būti padarytas poveikis bendrajai rinkai EB 81 ir 82 straipsnių prasme, net jei jie vykdomi tik Graikijos teritorijoje“ (skundžiamo sprendimo 45–47 punktai).

9 — Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu cituoja savo sprendimus: minėtą sprendimą *Automec prieš Komisiją* (89 ir 90 punktai); minėtą sprendimą *Tremblay ir kt. prieš Komisiją*, (65 ir 74 punktai) ir 1995 m. sausio 24 d. Sprendimą *BEMIM prieš Komisiją* (T-114/92, Rink. p. II-147, 86 punktas).

10. „Šiuo klausimu, – toliau tęsė Pirmosios instancijos teismas, – Komisija manė, <...> kad visos byloje dalyvaujančios šalys turi savo buveines Graikijoje ir veiklą vykdo tik šioje šalyje, <...>, kad nepanašu, jog trys kolektyvinio administravimo organizacijos netrukus pradės veikti kitose šalyse <...>, muzikos kūrinių naudotojai turi Graikijos pilietybę, o (minėtų organizacijų) kompetencija ribojama Graikijos teritorija“ (skundžiamo sprendimo 48 punktas).

11. Pirmosios instancijos teismo manymu, apeliančės nurodytos faktinės ir teisinės aplinkybės „neįrodo, kad skundžiamais veiksmais daromas poveikis valstybių narių prekybiniam ryšiams, kuris galėtų pakenkti siekiant vientisos rinkos tikslų“. Iš tiesų apeliančė „tenurodo finansinius sunkumus, kurių patyrė autorių teisių administravimo organizacijos ir muzikos naudotojai Graikijoje ir visose valstybėse narėse“, tačiau „nepagrindė savo teiginių arba bet kuriuo atveju šiuo tikslu nepateikė tinkamų įrodymų“ (skundžiamo sprendimo 49 punktas).

12. Paskui skundžiamo sprendimo 50 punkte Pirmosios instancijos teismas, kiek tai susiję su „apeliantės argumentu, kad dideli bendrosios rinkos veikimo sutrikimai kilo dėl to, jog Graikijos ir užsienio autoriams priklausančios sumos buvo išmokėtos Europos Sąjungoje įsteigtoms įmonėms“, pažymėjo, kad „trys kolektyvinio administravimo organizacijos yra kompetentingos tik gretutinių teisių apsaugos Graikijoje srityje ir todėl skundžiamais veiksmais padarytą žalą iš esmės patiria

Graikijos teritorijoje esantys muzikos kūrinių naudotojai ir Graikijos autoriai“.

13. Pirmosios instancijos teismas savo motyvą baigė šiais argumentais:

„54 Atsižvelgiant į tai, kas pirma išdėstyta, ieškovė nepateikė jokio konkretaus įrodymo, patvirtinančio realius ar galimus didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus.

55 Taigi ieškovė neįrodė, kad (ginčijamajame) sprendime Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, manydama, kad ieškovės skundžiamais veiksmais poveikis buvo daromas didele dalimi arba tik Graikijos rinkoje ir kad dėl šios priežasties jie negalėjo pažeisti valstybių narių tarpusavio prekybos EB 81 ir 82 straipsnių prasme.“

14. Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškinio pagrindą dėl panaikinimo, susijusį su akivaizdžia Bendrijos intereso vertinimo klaida.

15. Galiausiai Pirmosios instancijos teismas atmetė ir pagrindą dėl panaikinimo, susijusį su tariamu motyvavimo pareigos pažeidimu, manydamas, kad ginčijamajame sprendime Komisija aiškiai nurodė konkrečius jos vertinimo motyvus, kuriais remiantis buvo atmestas skundas (skundžiamo sprendimo 63 punktas).

16. Ieškiniu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2007 m. rugsėjo 14 d., *AEPI* prašo panaikinti skundžiamą sprendimą, patenkinti jos pirmojoje instancijoje nurodytus reikalavimus arba grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui ir priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.

17. Komisija prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliančės bylinėjimosi išlaidas.

18. 2008 m. spalio 15 d. Teisingumo Teismo posėdyje buvo apklausti šalių atstovai.

Teisinė analizė

Dėl apeliacinio skundo

19. Grįsdama savo apeliacinį skundą, apeliantė nurodo penkis pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo motyvavimo, kiek tai susiję su klausimu, ar Komisija atitinkamoje srityje peržengė diskrecijos ribas, stoka. Antruoju, trečiuoju ir ketvirtuoju pagrindais apeliantė iš esmės siekia įrodyti, kad skundžiamame sprendime padarytos vertinimo klaidos arba trūksta motyvų, kiek tai susiję su išvada, kad Bendrijos vidaus prekybai nėra daroma žala. Penktuoju pagrindu apeliantė teigia, kad aiškindamas EB 81 ir 82 straipsnius Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą, minėtų straipsnių taikymą siedamas su faktine žala Bendrijos vidaus prekybai.

Dėl priimtino

20. Atsiliepime į apeliacinį skundą Komisija, prieš pradėdama skirtingų apeliacinio skundo pagrindų tyrimą, teigė, kad jis nepriimtinas, nes jame nebuvo nurodyti argumentai, skirti identifikuoti skundžiamam sprendimui įtaką padariusią teisės klaidą, o tik pakartojami motyvai ir argumentai, kurie jau buvo nurodyti Pirmosios instancijos teisme.

21. Mano manymu, šis prieštaravimas dėl priimtino yra nepagrįstas. Net jei apeliantė savo argumentus pateikia gana padrikai ir dažnai juos pakartoja, ji, mano manymu, kaip tai matyti iš toliau nurodytų apeliacinio skundo pagrindų, identifikavo skirtingas skundžiamo sprendimo išvadas, dėl kurių pareiškė savo kritiką ir nurodė jos motyvus. Todėl prieštaravimas dėl apeliacinio skundo priimtino turi būti atmestas.

Dėl esmės

— Dėl pirmojo pagrindo

22. Pirmuoju pagrindu apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą nenurodžius, ar Komisija šioje byloje viršijo diskrecijos ribas. Dėl šios priežasties, jos manymu, skundžiamame sprendime visiškai nenurodomi motyvai.

23. Kaip tai pažymėjo Komisija, šis pagrindas yra akivaizdžiai nepagrįstas.

24. Pirmosios instancijos teismas nurodė, pirma, kad skundo konkurencijos srityje keliamo Bendrijos intereso vertinimas kiek-

vienu konkrečiu atveju priklauso nuo faktinių ir teisinių aplinkybių, kurios kiekvienoje byloje gali labai skirtis, o ne nuo iš anksto nustatytų ir privalomai taikytinų kriterijų, ir, antra, kad Komisija, kuriai pagal EB 85 straipsnio 1 dalį yra priskirtas uždavinys užtikrinti EB 81 ir 82 straipsnių taikymą, turi apibrėžti ir įgyvendinti Bendrijos konkurencijos politiką ir tuo tikslu turi diskreciją nagrinėdama skundus¹⁰. Paskui jis pažymėjo, kad kai Komisija, pasinaudodama šia diskrecija, nusprendžia suteikti skundams, su kuriais į ją kreipiamasi, pirmenybės laipsnius, ji teisėtai gali patvirtinti tvarką, pagal kurią šie skundai bus nagrinėjami, ir vadovautis byloje esančio Bendrijos intereso pirmenybės kriterijumi¹¹. Šie argumentai visiškai atitinka Teisingumo Teismo praktiką sprendime *Ufex ir kt. prieš Komisiją*¹².

25. Be to, Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad, siekiant įvertinti Bendrijos interesą išnagrinėti bylą, Komisija privalo visų pirma pasverti tariamo pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui, tikimybę, kad gali būti įrodytas jo buvimas, ir būtinų tyrimo priemonių apimtį¹³. Jis konstatavo, kad ginčijamame sprendime Komisija rėmėsi trimis motyvais, padarydama išvadą, kad skundžiami veiksmai nekelia Bendrijos intereso ir kad apeliančės kritika buvo nukreipta tik prieš vieną jų, būtent prieš motyvą, kad

skundžiami veiksmai negalėjo sukelti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų¹⁴.

26. Todėl Pirmosios instancijos teismas susitelkė prie šių kaltinimų tyrimo. Remdamasis vertinimais, kurie buvo ginčijami keturiuose toliau nagrinėjamuose apeliacinio skundo pagrinduose, jis pripažino juos nepagrįstais.

27. Šitaip Pirmosios instancijos teismas aiškiai nurodė, kad apeliančė nepateikė tinkamų įrodymų, šioje byloje patvirtinančių, jog Komisija viršijo savo diskrecijos ribas.

28. Todėl, mano manymu, pirmąjį pagrindą reikia atmesti.

10 — Skundžiamo sprendimo 38 punktas.

11 — Skundžiamo sprendimo 39 punktas.

12 — 1999 m. kovo 4 d. Sprendimas (C-119/97 P, Rink. p. I-1341, visų pirma 79–81, 88, 89 ir 92 punktai).

13 — Skundžiamo sprendimo 40 punktas.

14 — Skundžiamo sprendimo 45 ir 46 punktai.

— Dėl kitų apeliacinio skundo pagrindų

29. Antruoju ir trečiuoju apeliacinio skundo pagrindais apeliantė nurodo skundžiamojo sprendimo 44 punkte padarytas vertinimo klaidas ir motyvavimo stoką – šiame punkte, jos manymu, Pirmosios instancijos teismas klydo padarydamas išvadą, kad kai pažeidimo poveikis pasireiškia tik vienos valstybės narės teritorijoje, Komisija turi teisę atmesti skundą dėl Bendrijos intereso stokos, nes šis pažeidimas nepažeidžia prekybos tarp valstybių narių. Be to, jos teigimu, Pirmosios instancijos teismas šią išvadą grindė teismo praktika, kuri, priešingai nei teigia jis, visiškai nebuvo susijusi su autorių teisėmis, ir iš tiesų neatsižvelgė į daugelį svarbių Bendrijos teismų sprendimų, kurių daugelis yra susiję būtent su šia sritimi ir iš kurių matyti, kad EB 81 ir 82 straipsniuose nustatytos taisyklės gali būti pažeistos, net jei skundžiamieji veiksmai įvykdomi tik vienos valstybės narės teritorijoje¹⁵. Trečiuoju pagrindu apeliantė taip pat teigia, kad keletą kartų ginčijamame ir skundžiamame sprendimuose padaryta nuoroda į sprendimą *Automec prieš Komisiją* nėra svarbi ir netinkama, nes šis sprendimas, skirtingai nei šioje byloje nagrinėjamas atvejis, buvo susijęs „ne su faktiškai padarytu pažeidimu, bet su hipotetiniu pažeidimu“, nes šioje byloje nagrinėjamo skundo dalyku esantis aplinkraštis, kurį *BMW Italije* adresavo savo koncesionarams, ir kuris buvo išnagrinėtas minėtame sprendime, niekuomet nebuvo taikytas.

15 — Ieškovė nurodo minėtus sprendimus *Hugin Kassaregister ir Hugin Cash Registers prieš Komisiją*; *Lucazeau ir kt. v. Tournier*; 1991 m. balandžio 23 d. Sprendimą *Höfner ir Elser* (C- 41/90, Rink. p. I-1979); 1991 m. gruodžio 10 d. Sprendimą *Merci convenzionali porto di Genova* (C-179/90, Rink. p. I-5889); 1994 m. gegužės 17 d. Sprendimą *Corsica Ferries* (C- 18/93, Rink. p. I-1783); 1995 m. balandžio 6 d. Sprendimą *RTE ir ITP prieš Komisiją* (C-241/91 P ir C-242/91 P, Rink. p. I 743); minėta sprendimą *Tremblay ir kt. prieš Komisiją* ir 1999 m. spalio 7 d. Sprendimą *Irish Sugar prieš Komisiją* (T-228/97, Rink. p. II-2969).

30. Ketvirtajame apeliacinio skundo pagrindu apeliantė nurodo kaltinimus, susijusius su vertinimo klaida ir motyvavimo stoka, kiek tai susiję su skundžiamojo sprendimo 49 ir 50 punktuose nurodytais argumentais; juose teigiama, kad, pirma, apeliantė nepateikė tinkamų įrodymų, kuriais remiantis būtų galima patvirtinti, jog skundžiamieji veiksmai gali paveikti prekybą tarp valstybių narių taip, kad būtų trukdoma pasiekti vientisos tarpvalstybinės rinkos tikslus, ir, antra, kad dėl skundžiamųjų veiksmų patiria žalą visų pirma muzikos naudotojai Graikijos teritorijoje ir Graikijos autoriai. Apeliantė pateikia daugybę įrodymų, galinčių patvirtinti, kad, priešingai nei teigia Pirmosios instancijos teismas, skundžiamieji veiksmai ne tik gali padaryti poveikį Bendrijos vidaus prekybai artimiausioje ateityje, bet tokį poveikį jau padarė.

31. Pagaliau penktuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teisumą, kad jis netinkamai išaiškino EB 81 ir 82 straipsnius manydamas, kad siekiant taikyti šias nuostatas, turi būti padaryta reali žala Bendrijos vidaus prekybai, tuo pačiu tikslu neatsižvelgdamas į grynai potencialios žalos svarbą. Be to, ji kritikuoja skundžiamojo sprendimo 54 punkte padarytą išvadą, kad apeliantė nepateikė jokio konkretaus įrodymo, jog dėl nagrinėjamųjų veiksmų atsirado ar galėjo atsirasti realių ar galimų bendrosios rinkos veikimo sutrikimų. Apeliantė nurodo keletą argumentų, kuriais siekia įrodyti, kad šie veiksmai gali padaryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

32. Komisija teigia, kad visi pirma nurodyti pagrindai yra nepagrįsti, ir teigia, kad skundžiamajame sprendime nėra nei motyvavimo stokos, nei vertinimo klaidų.

33. Norėčiau pažymėti, kad, mano manymu, diskusijoje akivaizdžiai buvo supainiotos dvi sąvokos, kurias reikia skirti; mano manymu, šias sąvokas supainiojo ir apeliančė, ir Komisija. Šios dvi sąvokos yra, pirma, poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai, kuris yra būtina sąlyga siekiant taikyti EB 81 ir 82 straipsnius. ir, antra, didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų buvimas kaip Bendrijos intereso, kurio pakanka, kad skundą nagrinėtų Komisija, vertinimo kriterijus.

34. Kaip aišku iš EB 81 ir 82 straipsnių teksto, jie taikomi draudžiamiesiems susitarimams, ribojantiems konkurenciją, ir piktnaudžiavimams dominuojančia padėtimi, galintiems paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą. Pagal teismo praktiką šia sąlyga siekiama atriboti Bendrijos konkurencijos teisės taisyklių, saugančių konkurenciją tarp įmonių, taikymo sritį nuo nacionalinės konkurencijos teisės. Iš tiesų tik tuomet, kai draudžiamas susitarimas, ribojantis konkurenciją, ar piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi gali paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą, vieno iš šių veiksmų sukeltiems

konkurencijos pokyčiams taikomi EB 81 ir 82 straipsniuose nustatyti draudimai – priešingu atveju, šie draudimai netaikomi¹⁶.

35. Šiuo klausimu iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog tam, kad draudžiamas susitarimas tarp įmonių arba piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi galėtų padaryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai, atsižvelgiant į objektyvių faktinių ir teisinių aplinkybių visumą turi būti galima pakankamai tiksliai numatyti, jog nagrinėjamas elgesys valstybių narių tarpusavio prekybai gali daryti tiesioginį ar netiesioginį, realų ar potencialų poveikį, kuris galėtų kliudyti kurti vientisą valstybių narių rinką¹⁷.

36. Tokia įtaka prekybai pagal teismo praktiką neturi būti „nereikšminga“: „susitarimas nėra draudžiamas (EB 81 straipsnio) prasme, jei jis daro tik nereikšmingą poveikį rinkai, atsižvelgiant į tai, kad suinteresuotieji asmenys užima nedidelę nagrinėjamų prekių rinkos dalį“¹⁸.

16 — 1966 m. liepos 13 d. Sprendimas *Consten ir Grundig prieš Komisiją* (56/64 ir 58/64, Rink. p. 429, ypač p. 495) ir 1974 m. kovo 6 d. Sprendimas *Istituto Chemioterapico Italiano ir Commercial Solvents prieš Komisiją* (6/73 ir 7/73, Rink. p. 223, 31 punktas).

17 — Žr. minėtą sprendimą *Remia ir kt. prieš Komisiją* (22 punktas) ir 1999 m. sausio 21 d. Sprendimą *Bagnasco ir kt.* (C-215/96 ir C-216/96, Rink. p. I-135, 47 punktas).

18 — 1969 m. liepos 9 d. Sprendimas *Völk* (5/69, Rink. p. 295, 7 punktas). Taip pat žr. 1971 m. lapkričio 25 d. Sprendimą *Béguelin Import* (22/71, Rink. p. 949, 16 punktas) ir 1998 m. balandžio 28 d. Sprendimą *Javico* (C-306/96, Rink. p. I-1983, 16 punktas).

37. Ginčijamu sprendimu Komisija atmetė apeliančią skundą ne todėl, kad ji manė, jog veiksmai, kurie buvo jo dalykas, gali turėti tik nereikšmingą poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai. Iš tiesų Komisija nepasisakė dėl to, ar šie veiksmai prieštaravo EB 81 ir 82 straipsnams. Ji atmetė nagrinėjamą skundą, nes įgyvendindama savo diskreciją nustatyti jai pateiktų skundų nagrinėjimo pirmenybės tvarką¹⁹ ji manė, kad Bendrijos interesas nagrinėti minėtą klausimą nebuvo pakankamas, nes, konkrečiai kalbant, šie veiksmai jai neatrodė galintys sukelti „didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų“. Taip teigdamą Komisija, aišku, nesiekė tvirtinti, kad dėl šių veiksmų galinti atsirasti žala Bendrijos vidaus prekybai neviršytų mažiausios svarbos ribos, nuo kurios gali būti taikomi EB 81 ar 82 straipsniai. Ji tesiekė nurodyti „labai ribotą galimo pažeidimo reikšmę bendrosios rinkos veikimui“, t. y. nurodyti, kad bet kuriuo atveju šie veiksmai negalėjo padaryti reikšmingo poveikio šios rinkos veikimui.

38. Iš Teisingumo Teismo nusistovėjusios teismo praktikos taip pat matyti, kad kai Komisija nustato skundų, su kuriais į ją kreipiamasi, nagrinėjimo pirmenybės tvarką,

ji gali pagrįstai remtis Bendrijos interesus²⁰, ir kad šiomis aplinkybėmis ji „privalo kiekvienu atveju įvertinti *tariamų konkurencijos pažeidimų sunkumą* ir jų poveikio stiprumą“ – ši pareiga „visų pirma reiškia, kad ji atsižvelgia į *nurodyto pažeidimo trukmę ir reikšmę, ir jo poveikį konkurencijai Bendrijoje*“²¹.

39. Kai Komisija ginčijamo sprendimo dalyje – jis pakartotas šios išvados 4 punkte – pažymėjo, kad visos dalyvaujančios šalys turi buveinę Graikijoje ir veiklą vykdo tik šioje šalyje, kad visi tariamieji veiksmų poveikiai pasireiškia tik Graikijos rinkoje, kad muzikos kūrinių panaudojimo sutartys sudaromos tik su Graikijoje esančiomis radijo ir televizijos stotimis ir kitais naudotojais, kad trys kolektyvinio administravimo organizacijos yra kompetentingos tik gretutinių teisių apsaugos srityje Graikijoje ir neturi praktinių galimybių įgyvendinti šią kompetenciją už šios šalies ribų, ji nesiekė neigti realų ar galimą poveikį Bendrijos vidaus prekybai, bet paprasčiausiai atmetė galimybę, kad net jei toks poveikis būtų nustatytas ir nebūtų mažareikšmis, jis galėtų daryti reikšmingą poveikį minėtai prekybai.

19 — Minėtų sprendimų *Uffex ir kt. prieš Komisiją* 88 punktas ir *Automec prieš Komisiją* 83 punktas.

20 — Implicitiškai žr. minėtą sprendimą *Uffex ir kt. prieš Komisiją* (52, 79, 95 ir 96 punktai); 2001 m. gegužės 17 d. Sprendimą *IECC prieš Komisiją* (C-449/98 P, Rink. p. I-3875, 46 punktas) ir Sprendimą *IECC prieš Komisiją* (C-450/98 P, Rink. p. I-3947, 54 ir 58 punktai); taip pat 2000 m. gruodžio 13 d. Nutartį *SGA prieš Komisiją* (C-39/00 P, Rink. p. I-11201, 67 punktas).

21 — Minėto sprendimo *Uffex ir kt. prieš Komisiją* 92 ir 93 punktai. Išskirta mano.

40. Akivaizdu, kad ir pats Pirmosios instancijos teismas skundžiamame sprendime supainiojo klausimą, ar gali būti padarytas poveikis Bendrijos vidaus prekybai, dėl ko būtų pažeisti EB 81 ir 82 straipsniai, su klausimu, ar toks poveikis gali būti pakankamai rimtas, kad būtų galima pagrįsti Komisijos tyrimą, susijusį su galimu pažeidimu.

41. Skundžiamo sprendimo 42 ir 43 punktuose Pirmosios instancijos teismas nurodo tam tikrus principus, kurie buvo nustatyti teismo praktikoje, susijusioje su poveikiu Bendrijos vidaus prekybai, kaip sąlyga taikyti EB 81 ir 82 straipsnius, ir Bendrijos teisės ir nacionalinės teisės kompetencijų padalijimo kriterijų.

42. 44 punkte, kuris netinkamai pradedamas žodžiais „konkrečiai kalbant, autorių teisių srityje“, Pirmosios instancijos teismas remiasi savo paties priimtais tam tikrais sprendimais, kurie vis dėlto buvo susiję ne su ankstesniuose punktuose nagrinėtu poveikiu Bendrijos vidaus prekybai klausimu, o su pakankamo Bendrijos intereso reikalavimu, kad būtų galima nagrinėti skundą dėl veiksmų, kurių poveikis iš esmės pasireiškia tik vienos valstybės narės teritorijoje.

43. Skundžiamo sprendimo 47 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad jis analizuos tik tuos apeliančės argumentus, kuriais ji ginčijo tai, kad nebuvo padarytas poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai, ir teigė, kad „nustatant pernelyg didelius

gretutinių teisių atlyginimus gali būti padarytas žalingas poveikis bendrajai rinkai EB 81 ir 82 straipsnių prasme, net jei tai daroma tik Graikijos teritorijoje“.

44. 48 punkte, kuris pradedamas žodžiais „šiuo klausimu“, primenamos faktinės aplinkybės, kuriomis Komisija rėmėsi ginčijamame sprendime ne tam, kad atmestų poveikio Bendrijos vidaus prekybai galimybę, bet kad vertindama, ar buvo pakankamas Bendrijos interesus nagrinėti skundą, padarytų išvadą, jog *dideli* bendrosios rinkos veikimo sutrikimai nebuvo sukelti.

45. Tai, kad Pirmosios instancijos teismas daro padrikas nuorodas į poveikį Bendrijos vidaus prekybai (arba bendrajai rinkai) ir į didelius bendrosios rinkos veikimo sutrikimus, matyti, be kita ko, iš paskesnių skundžiamo sprendimo punktų: kai kuriuose jų nagrinėjamas pirmasis aspektas (49 ir 51 punktai), kituose – antrasis aspektas (50 punktas), nesilaikant jokios adekvačios logikos, galiausiai akivaizdžiai nenuosekliai darant išvadą dviejuose paskutiniuose punktuose, kuriuose Pirmosios instancijos teismas visų pirma konstatavo, kad „ieškovė nepateikė jokio konkretaus įrodymo dėl realių ar galimų bendrosios rinkos veikimo sutrikimų“ (54 punktas), paskui nusprendė, kad „*todėl* ieškovė neįrodė, jog Komisija (ginčijamajame) sprendime padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, manydama, kad apeliančės skundžia-

mais veiksmams poveikis buvo daromas didele dalimi arba tik Graikijos rinkoje, ir dėl šios priežasties jie negalėjo pažeisti valstybių narių prekybos EB 81 ir 82 straipsnių prasme²².

46. Taip pat negalima manyti – neatsižvelgiant į tai, kad tekstas nebuvo tobulai sureduaguotas, – jog Pirmosios instancijos teismas iš esmės siekė patvirtinti, kad, priešingai skundžiamo sprendimo 54 ir 55 punktuose taikytai logikai, kadangi šioje byloje nebuvo padarytas poveikis Bendrijos prekybai, *a fortiori* taip pat nebuvo jokių didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų.

47. Toks skundžiamo sprendimo aiškinimas ne tik neatitinka paties sprendimo teksto, bet ir nederą su Bendrijos teismo teisėtumo priežiūros, kurią pastarasis turi vykdyti pagal EB 230 straipsnį, ribomis. Šiuo klausimu iš tiesų Bendrijos teismas turi visų pirma patikrinti, ar skundžiamą aktą priėmusi institucija nurodė pakankamus ir pagrįstus motyvus, ir šį aktą panaikinti, jei vienu ar kitu aspektu patikrinimo rezultatai būtų neigiami. Tačiau šiuo pastaruoju atveju jis neturi teisės siūlyti naujų skundžiamo akto motyvų, kurie pateiktų jo palikimą galioti. Taip Bendrijos teismas pakeistų institucijos, turinčios kompetenciją priimti nagrinėjamą aktą, vertinimą savuoju, aktyviai įsikišdamas į adminis-

tracinę veiklą ir sutrikdydamas EB sutartimi siekiamą institucinę pusiausvyrą.

48. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau buvo pažymėjęs dėl bylos, kurioje Pirmosios instancijos teisme buvo skundžiamas Komisijos sprendimas, atmetantis skundą dėl EB konkurencijos taisyklių pažeidimo, kad „kadangi (EB) 173 straipsnyje (po pakeitimo – EB 230 straipsnis) nustatytos teisėtumo priežiūros kontekste Pirmosios instancijos teismas tokioje byloje, kokia yra ši, neturi visiškos jurisdikcijos, kokią Bendrijos teismai turi pagal (EB) 172 straipsnį (po pakeitimo – EB 229 straipsnis), kiek tai susiję su, pavyzdžiui, sprendimais, kuriais skiriamos sankcijos, jis neturi teisės šioje byloje pakeisti ginčijamo sprendimo savuoju arba jį reformuluoti“²³. Toje pačioje nutartyje Teisingumo Teismas nusprendė, kad „nagrinėdamas ieškinį dėl (Komisijos) sprendimo, kuriame nebuvo padaryta išvada dėl piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi buvimo, panaikinimo Pirmosios instancijos teismas neturi įrodyti tokio piktnaudžiavimo fakto“. Reikia pridurti, kad Pirmosios instancijos teismas taip pat neturi teisės daryti išvados, kad nebuvo padarytas pažeidimas, jei pati Komisija to nepadarė sprendime, kurį prašoma panaikinti.

49. Kadangi ginčijamajame sprendime Komisija neketino atmesti EB 81 ir 82 straipsnių pažeidimo galimybės, Pirmosios instancijos

22 — Pabrėžta mano.

23 — 2000 m. gegužės 11 d. Nutartis *Deutsche Post prieš IECC ir Komisiją* (C-428/98 P, Rink. p. I-3061, 28 punktas).

teismas tikrai neturėjo teisės to daryti vykdydamas šio sprendimo teisėtumo priežiūrą.

instancijos teismo sprendimo motyvai prieštaringi, yra teisės klausimas, kuris, kaip toks, galėtų būti keliamas apeliaciniame skunde²⁴.

50. Be to, nors ginčijamajame sprendime Komisija pažymėjo, kad *AEPI* turėjo „gali-mybę savo kaltinimus pateikti nacionalinėms institucijoms“, visų pirma Graikijos konkurencijos institucijai, kuri „lygiai kaip ir Europos Komisija, turi tokią pačią kompetenciją taikyti (EB 81 ir 82 straipsnius)“, Pirmosios instancijos teismo išvada, kad šioje byloje nėra poveikio Bendrijos vidaus prekybai, privaloma šioms institucijoms – jos nebegalėtų įsikišti siekdamos taikyti EB 81 ir 82 straipsnius, o prireikus, galėtų taikyti tik nacionalinę konkurencijos teisę.

51. Mano požiūriu, Pirmosios instancijos teismo motyvuose esanti painiava, net neatsižvelgiant į galimas teisės klaidas, darančias poveikį konkretiems skundžiamo sprendimo punktam, sukelia aiškų motyvų prieštaravimą.

52. Reikia turėti omeny, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką klausimas, ar Pirmosios

53. Nors pirmuose keturiuose apeliacinio skundo pagrinduose teigdama, kad skundžiamo sprendimo motyvavimas buvo nepakankamas, apeliantė nenurodė mano jau pažymėto motyvų prieštaravimo, mano požiūriu, Teisingumo Teismas gali savo iniciatyva konstatuoti šį sprendimo trūkumą, kuris kliudo vykdyti tinkamą šio sprendimo teisėtumo priežiūrą, ir, be kita ko, sukliudė apeliantei visapusiškai įgyvendinti gynybos teises, nes jai buvo pernelyg sunku suvokti argumentus, kuriais remiantis buvo grindžiamas sprendimas, ir ištirti jo pagrįstumą²⁵.

54. Mano požiūriu, skundžiamą sprendimą reikia panaikinti dėl motyvų prieštaravimų, kiek juo atmetamas apeliantės nurodytas pagrindas dėl panaikinimo, susijęs su Bendrijos intereso vertinimo klaida.

24 — 1998 m. gegužės 7 d. Sprendimas *Somaco prieš Komisiją* (C-401/96 P, Rink. p. I-2587, 53 punktas); 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimas *Cubero Vermurie prieš Komisiją* (C-446/00 P, Rink. p. I-10315, 20 punktas) ir 2007 m. vasario 8 d. Sprendimas *Groupe Danone prieš Komisiją* (C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 45 punktas).

25 — Pagal analogiją žr. 1959 m. kovo 20 d. Sprendimą *Nold prieš Haute Autorité* (18/57, Rink. p. 88, visų pirma p. 114); 1986 m. liepos 1 d. Sprendimą *Usinor prieš Komisiją* (185/85, Rink. p. 2079, 20 ir 21 punktai) ir 1997 m. vasario 20 d. Sprendimą *Komisiją prieš Daffix* (C-166/95 P, Rink. p. I-983, 23 ir 24 punktai).

Ieškinys dėl ginčijamojo sprendimo panaikinimo

55. Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnį, jei apeliacinis skundas yra pagrįstas, Teisingumo Teismas Pirmosios instancijos teismo sprendimą panaikina. Jis gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui.

56. Šioje byloje dėl ginčo gali būti priimamas sprendimas ir Teisingumo Teismas, mano manymu, gali paskelbti galutinį sprendimą.

57. Panaikinimo pagrinde, susijusiam su Bendrijos intereso vertinimo klaida, kuri apeliante nurodė pirmojoje instancijoje nagrinėto ieškinio 1 ir 3 punktuose, ji teigia, kad Komisija negalėjo padaryti išvados, jog „tariamasis pažeidimas buvo nereikšmingas“ tik dėlto, kad vyko tik vienos valstybės narės teritorijoje. Šiuo klausimu ji nurodė daugelį Bendrijos teismų sprendimų, iš kurių kai kurie konkrečiai susiję su autorių teisėmis; iš šių sprendimų aišku, kad Sutarties konkurencijos taisyklės gali būti pažeidžiamos net tuomet, kai pažeidimas padarytas tik vienos valstybės narės teritorijoje²⁶; apeliante pažymėjo, jog pažeidimui pripažinti pagal EB 81 ir 82 straips-

nus reikalaujama, kad nagrinėjami veiksmai „galėtų paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą“, o ne kad toks poveikis prekybai būtų jau padarytas, ir nurodė daug veiksmų, kurie, jos manymu, galėtų įrodyti, kad skundžiamieji veiksmai sudaro sunkų minėtų straipsnių pažeidimą.

58. Šie veiksniai yra: pirma, apeliantės komercinės veiklos ekonominė svarba – jos pajamos iš autorinio atlyginimo tais metais, kai padavė skundą (2001 m.), viršijo 30 mln. EUR; tai, kad didelė dalis, atsižvelgiant į intensyvų užsienio muzikos kūrinių naudojimą Graikijoje, minėtų pajamų buvo pervesta analogiškomis organizacijoms, kurių dauguma įsikūrusios kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse, kur atstovauja šiose valstybėse įsikūrusiems autorių interesams; antra, itin didelis trijų kolektyvinio administravimo organizacijų gaunamų sumų lygis.

59. Nors daugelis apeliantės pirmojoje instancijoje pateiktų argumentų yra dviprasmiški ir painūs, panašiai kaip ir skundžiamo sprendimo argumentai, vis dėlto manau, jog iš pirmojoje instancijoje pateikto ieškinio pakankamai aiškiai matyti, kad Komisija negalėjo atmesti galimybių, jog skundžiamieji veiksmai galėjo padaryti rimtą poveikį bendrosios rinkos veikimui, remdamasi tuo pagrindu, kad jie buvo vykdomi tik Graikijos teritorijoje. Pirmojoje instancijoje pateiktame

26 — Minėti sprendimai *Tournier*; *Lucazeau ir kt.*; *Merci convenzionali porto di Genova*; *Corsica Ferries*; *RTE ir ITP prieš Komisiją*; *Irish Sugar prieš Komisiją*, į kuriuos daroma nuoroda ir apeliaciniame skunde; taip pat 1983 m. kovo 2 d. Sprendimas *GVL prieš Komisiją* (7/82, Rink. p. 483).

ieškinyje nesutikdama, kad „tariamasis pažeidimas (yra) nereikšmingas“, apeliantė neišvengiamai darė užuominą ne į pažeidimo, t. y. ribojančių veiksmų, galinčių reikšmingai (t. y. ne mažareikšmiškai) paveikti Bendrijos prekybą, *egzistavimo* problemą, bet į nurodyto pažeidimo *sunkumo laipsnio* problemą. Šią išvadą patvirtina minėto ieškinio 4 punkte ir 6 punkto 1 dalyje padarytos nuorodos į šio pažeidimo sunkumą.

mentus, kuriuos Komisija pateikė dėl pirmojo iš minėtų veiksmų.

60. Taigi nagrinėjant šį pagrindą dėl panaikinimo reikia patikrinti, ar, atsižvelgiant į apeliantės kritiką, Komisija šioje byloje pagrįstai galėjo atmesti didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų egzistavimą, remdamasi šiuo klausimu ginčijamajame sprendime nurodytais motyvais (žr. šios išvados 39 punktą).

61. Tačiau prieš pradėdant nagrinėti šį klausimą reikia iširti, ar jis svarbus siekiant išnagrinėti apeliantės pateiktą prašymą dėl ginčijamojo sprendimo panaikinimo. Iš tiesų, kaip Pirmosios instancijos teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 45 punkte, šiame sprendime Komisija padarė išvadą, kad šioje byloje nebuvo pakankamo Bendrijos intereso, remdamasi trimis atskirais veiksniais: didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų nebuvimas, tyrimo, siekiant nustatyti tariamą pažeidimą, sudėtingumas ir galimybė suinteresuotosioms šalims pasinaudoti nacionalinių institucijų teikiama apsauga. Tačiau, kaip skundžiamo sprendimo 46 punkte konstatavo Pirmosios instancijos teismas, šiuo pagrindu dėl panaikinimo apeliantė ginčijo tik argu-

62. Tačiau, man regis, akivaizdu, kad šis pagrindas dėl šios priežasties negali būti laikomas neveiksmingu.

63. Atsižvelgiant į ginčijamojo sprendimo struktūrą, iš tiesų negalima teigti, jog pakanka kiekvieno iš šių trijų veiksmų, kad būtų pateisinamas apeliantės skundo atmetimas.

64. Atskirai nurodžiusi šiuos tris veiksnius, Komisija pažymėjo, kad reikia padaryti išvadą, „jog tyrimo priemonių, kurių prašoma imtis siekiant nustatyti, ar trijų kolektyvinio administravimo organizacijų veiksmai <...> atitinka Bendrijos konkurencijos taisykles, apimtis ir sudėtingumas yra neproporcingi atsižvelgiant į labai ribotą tariamo pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui“.

65. Iš to matyti, kad Komisija padarė išvadą, jog šioje byloje nėra pakankamo Bendrijos intereso, atsižvelgusi į visus minėtus veiksnius ir visų pirma į du pirmuosius.

66. Bet kokia galima akivaizdi vertinimo klaida, galinti paveikti Komisijos išvadas, susijusias su pirmuoju iš šių veiksmų, neišvengiamai padarytų poveikį ir ginčijamo sprendimo teisėtumui.

67. Siekiant išnagrinėti nagrinėjamo pagrindo dėl panaikinimo pagrįstumą, mano manymu, yra lemiama ta apeliantės nurodyta aplinkybė, kad ji Graikijoje surenka autorių atlyginimą už kitose Sąjungos valstybėse narėse įsisteigusių autorių muzikos kūrinių panaudojimą, kurį pagal abipusio atstovavimo sutartis perveda kitoms analogiškomis organizacijoms, įsteigtoms kitose valstybėse narėse. Šios apeliantės anksčiau nurodytos aplinkybės Komisija neginčijo (išskyrus, neaiškiai ir pavėluotai Teisingumo Teismo posėdyje), ir ji parodo, kad ne tik Graikijos autorių interesams, bet ir kitose valstybėse narėse įsisteigusių autorių (ir jiems atstovaujančių organizacijų) interesams gali būti padarytas poveikis, nes sumažėtų Graikijoje gaunamos pajamos iš autorių atlyginimų, o dėl to apeliantė ir skundėsi priskirdama šį poveikį skundžiamiesiems veiksams.

68. Taigi apeliantė nurodo veiksmus, kurie, kadangi jau buvo atskleisti Komisijai prieš priimant ginčijamąjį sprendimą, mano manymu, paneigia abi išvadas, kuriomis Komisija iš esmės pasirėmė padarydama išvadą, kad šioje byloje nebuvo didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų: t. y. kad

„visos jame dalyvaujančios šalys turi buveinę Graikijoje ir veiklą vykdo tik šioje šalyje“ ir kad „tariamų veiksmų poveikiai pasireiškia tik Graikijos rinkoje“.

69. Tai, kad „muzikos kūrinių panaudojimo sutartys sudaromos tik su Graikijoje esančiomis radijo ir televizijos stotimis ir kitais naudotojais“, o trys kolektyvinio administravimo organizacijos yra „kompetentingos tik gretutinių teisių apsaugos srityje Graikijoje ir neturi praktinių galimybių įgyvendinti šią kompetenciją už šios šalies ribų“, niekaip neleidžia daryti išvados, kad skundžiamų veiksmų poveikiai negali pasireikšti ir už Graikijos teritorijos ribų, pažeidžiant kitose valstybėse narėse įsisteigusių autorių ir organizacijų interesus. Atsižvelgiant į ginčijamame sprendime nurodytas aplinkybės galima tik padaryti išvadą, kad *tarp muzikos naudotojų* tariamo pažeidimo žalingą poveikį patiria tik Graikijoje įsikūrę muzikos naudotojai. Tačiau, kalbant apie *autorių teisių turėtojus* ir apie *šių autorių teisių apsaugos organizacijas*, kuriems gali būti padarytas poveikis, remiantis minėtomis faktinėmis aplinkybėmis negalima padaryti išvados, kad ši grupė ribojama tik Graikijos teritorija²⁷.

70. Iš tiesų pirmojoje instancijoje pateiktame atsiliepime į ieškinį Komisija pažymėjo, kad

27 — Pirmosios instancijos teismo skundžiamo sprendimo 50 punkte padaryta analizė, kurią ieškovė ginčija ketvirtuoju apeliacinio skundo pagrindu, yra nepakankama.

„svarbu išsiaiškinti, ar ieškovės trijų minėtų organizacijų skundžiamais veiksmais poveikis buvo daromas *didele dalimi* arba tik Graikijos rinkoje“. Šiuo klausimu ji taip pat pažymėjo, kad visi tariamą EB 81 ir 82 straipsnių pažeidimą sudarantys elementai „*didele dalimi* arba net išimtinai pasireiškia Graikijos rinkoje“, ir todėl „logiška manyti, kad nurodyto pažeidimo poveikio centras yra Graikijos rinkoje – būtent joje tariamo pažeidimo poveikiai *iš esmės* turi būti juntami“²⁸.

71. Tačiau iš tiesų šis požiūris labai skiriasi nuo to, kuris buvo nurodytas ginčijamame sprendime, kur Komisija padarė aiškią ir nedviprasmišką išvadą, jog skundžiamais veiksmais gali turėti poveikį ir už Graikijos teritorijos ribų. Pirmojoje instancijoje pateiktame atsiliepime į ieškinį vartodama terminus „*didele dalimi*“ ir „*iš esmės*“, Komisija sutiko, kad tam tikri tariamo pažeidimo poveikiai, net minimalūs, pasireiškia už šios teritorijos ribų.

72. Tačiau nagrinėdamas ieškinį dėl panaikinimo Bendrijos teismas privalo priimti sprendimą dėl šiame ieškinyje skundžiamo sprendimo atitikties teisei, o ne dėl šio sprendimo rengėjo pateikiamų argumentų, visiškai ar iš dalies pakeičiančių argumentus, kuriais minėtas sprendimas buvo pagrįstas.

73. Taigi ginčijamajame sprendime padaryta išvada, kad nebuvo didelių bendrosios rinkos veikimo sutrikimų, grindžiama išvada, kurią apeliančė įrodė esant akivaizdžiai klaidingą, jog suinteresuoti asmenys *buvo tik Graikijos teritorijoje*, o galimi nurodyto pažeidimo poveikiai taip pat pasireiškė šioje šalyje.

74. Net darant prielaidą, kad nurodyto pažeidimo poveikiai, kaip numatė Komisija savo atsiliepime į ieškinį pirmojoje instancijoje, kitose valstybėse narėse yra minimalūs – tai, mano manymu, bet kuriuo atveju negali būti preziumuojama remiantis vien aplinkybe, kad apeliančės nurodytų organizacijų kompetencija apribojama Graikijos teritorija – bet kuriuo atveju tai nedarytų įtakos tam, kad minėta išvada yra akivaizdžiai klaidinga, o dėl 63–66 punktuose nurodytų priežasčių ginčijamasis sprendimas neteisėtas.

75. Todėl galiu tik siūlyti Teisingumo Teismui patenkinti šį pagrindą dėl panaikinimo ir panaikinti ginčijamą sprendimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

76. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 122 straipsnio pirmąją pastraipą, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir pats Teismas priima galutinį sprendimą byloje, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo

28 — Atsiliepimo į ieškinį 29 ir 30 punktai (išskirta mano).

Teismas. Be to, pagal to paties reglamento 69 straipsnio 2 dalį bei 118 straipsnį, taikomą Teisingumo Teismo procese, kuriame nagrinėjamas apeliacinis skundas dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė.

77. Taigi, kadangi Teisingumo Teismui siūlau patenkinti tiek apeliančės apeliacinį skundą, tiek jos ieškinį dėl panaikinimo, taip pat siūlau priteisti iš Komisijos, kuri bylą pralaimėjo, bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas, atsižvelgiant į šiuo klausimu apeliančės pareikštus reikalavimus.

Išvada

78. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui:

- „1. Panaikinti 2007 m. liepos 12 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *AEPI prieš Komisiją* (T 229/05).
2. Panaikinti 2005 m. balandžio 18 d. Europos Bendrijų Komisijos sprendimą atmesti skundą dėl tariamo Graikijos kolektyvinio autorių teisėms gretutinių teisių muzikos srityje administravimo organizacijų padaryto EB 81 ir 82 straipsnių pažeidimo.
3. Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos pirmojoje ir apeliacinėje instancijose patirtas bylinėjimosi išlaidas.“